Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, Kamer 3,

4 november 2016

Rolnummer
16/1020/A

IN DE ZAAK:

Mevrouw R.R,
die keuze van woonplaats doet ten kantore van haar raadslieden;

Eisende partij
Vertegenwoordigd door meester M.J., advocaat;

TEGEN:

De heer P.A.R.,
destijds wonende te (…), heden evenwel op een buitenlandse diplomatieke post gestationeerd,

Eerste verwerende partij

Mevrouw P.A.N.,
destijds wonende te (…), heden evenwel op een buitenlandse diplomatieke post gestationeerd,

Tweede verwerende partij

Beiden Vertegenwoordigd door meester C.A. loco meester J.I., advocaten;

1. PROCEDURE

De rechtbank houdt in het bijzonder rekening met de naleving van volgende wetten en heeft kennis genomen van de volgende procedurestukken:

- de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen In gerechtszaken;
- de wet van 10 oktober 1967 houdend het Gerechtelijk Wetboek;
- het gedinginleidend verzoekschrift, neergelegd op 21 april 2016;
- de beschikking art. 747 §2 Ger.W. van 17 mei 2016, weze het enkel m.b.t. de schending van de immuniteltsregels van het Verdrag van Wenen van 1961 inzake diplomatiek verkeer en de verjaring;
- de conclusies en syntheseconclusies voor de partijen neergelegd ter griffie; de
- neergelegde stukkenbundels.

De verzoeningspoging overeenkomstig artikel 734, lid 1 Ger. W. ter openbare terechtzitting van 4 oktober 2016 is mislukt.

Hierbij dient benadrukt te worden dat de zaak op dat moment enkel is behandeld en in beraad is genomen nopens:

- de schending van de immuniteltsregels van het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer;
- de verjaring.

2. VORDEBING

Luidens het verzoekschrift dd. 21 april 2016 vordert **eisende partij** betaling van het volgens Toezicht Sociale Wetten verschuldigde bedrag van 101.454,69 euro, te vermeerderen met de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 3 september 2010, alsook van de kosten inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding van 5.500 euro.

Eisende partij vordert in haar syntheseconclusie neergelegd op 17 augustus 2016 (art. 748*bis* Ger.W.) de vordering ontvankelijk te verklaren.

In ondergeschikte orde, indien de Rechtbank tot de niet-ontvankelijkheid van de vorderingen van mevr. RASAIYA zou besluiten, de door haar verschuldigde rechtsplegingsvergoeding te bepalen op het minimumbedrag van 226,37 euro overeenkomstig artikel 1022, lid 4 Ger.W.

Verwerende partijen vorderen In hun syntheseconclusie neergelegd op 14 september 2016 (art. 748bis Ger.W.):

In hoofdorde, de vordering onontvankelijk te verklaren en bijgevolg ongegrond wegens schending van de immuniteitsregels van het verdrag van Wenen van 1961 Inzake diplomatiek verkeer.

In ondergeschikte orde, de vordering onontvankelijk te verklaren aangezien verwerende partijen niet de werkgever zijn van eisende partij.

In nog meer ondergeschikte orde, verzoeken zij de vordering onontvankelijk te verklaren aangezien ze verjaard is.

Tot slot verzoeken zij eisende partij te veroordelen tot de kosten, rechtsplegingsvergoeding inbegrepen (begroot op 5.500,00 euro).

3. FEITEN

Eisende partij was tewerkgesteld van 1 april 2008 tot en met 3 september 2010, of gedurende 2 jaar en 6 maanden (= 30 maanden) als huispersoneel op de residentie van de verwerende partijen.

Op 4 september 2010 heeft zij de residentie verlaten.

De heer P.P.A. was aangesteld als Ambassadeur van de Sociaal Democratische Republiek van Sri Lanka in België van april 2008 tot juni 2012.

Mevrouw P.A.N. Nirmara was/is zijn echtgenote.

Op 12 april 2013 schreef de Arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Brussel de Dienst Vreemdelingenzaken aan, stellende dat eisende partij verklaard heeft slachtoffer te zijn geworden van mensenhandel door verwerende partijen, doch dat het dossier geseponeerd werd om de reden dat zij diplomatieke immuniteit genoten en dus niet strafrechtelijk vervolgd konden worden.

Desalniettemin vervolgde de Arbeidsauditeur dat tijdens het gerechtelijk onderzoek de constitutieve elementen van het misdrijf mensenhandel in de zin van artikel 433 quinquies, 3° Sw. vastgesteld waren, waarbij mevr. R.R. tewerkgesteld was in mensonwaardige omstandigheden. (stuk 2 eisende partij)

Op 7 april 2014 heeft eisende partij een verzoekschrift neergelegd bij de Franstalige arbeidsrechtbank te Brussel. Bij vonnis dd. 13 april 2016 werd dit verzoekschrift nietig verklaard op grond van de wet van 15 juni 1935 betreffende het taalgebruik in gerechtszaken. (stuk 3 eisende partij).

Vervolgens is eisende partij op 21 april 2016 overgegaan tot inleiding van huidig geding.

4. BEOORDEUNG

A. Rechtsmacht

1.

Verwerende partijen werpen in hoofdorde op dat huidige rechtbank zich niet mag uitspreken over de ingestelde vordering, gelet op het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer van 19 april 1964 (het Verdrag van Wenen), nu de heer A.P.N. op het ogenblik van de feiten aangesteld was als Ambassadeur van de Sociaal Democratische republiek van Sri Lanka in België.

Zij beroepen zich op art. 31 van het Verdrag van Wenen, dat stipuleert:

> *"1. Hieruit volgt dat de diplomatieke ambtenaar Immuniteit geniet ten aanzien van de rechtsmacht in strafzaken van de ontvangende staat. Hij geniet eveneens immuniteit ten aanzien van de burger - en administratiefrechtelijke rechtsmacht van die staat met uitzondering van de volgende gevallen:*
> *a) een zakelijke actie betreffende particulier onroerend goed dat gelegen is op het grondgebied van de ontvangende staat, tenzij hij dit onroerend goed onder zich heeft ten behoeve van de zendstaat voor de werkzaamheden van de zending;*
> *b) een geding betreffende erfopvolging waarin de diplomatieke ambtenaar als particulier en niet ten behoeve van de zendstaat betrokken is ais uitvoerder van een uiterste wilsbeschikking, bewindvoerder, erfgenaam of legataris;*
> *c) een geding betreffende een door de diplomatieke ambtenaar in de ontvangende staat bulten zijn officiële werkzaamheden om verrichte beroeps- of bedrijfsbezigheden*

2. Een diplomatiek ambtenaar mag niet verplicht om als getuige op te treden;

3. Ten aanzien van een diplomatieke ambtenaar mogen alleen in de onder (a), (b) en (c) van lid .1 van dit artikel bedoelde gevallen executoriale maatrelen worden genomen en alleen dan indien de desbetreffende maatregelen kunnen warden genomen zonder inbreuk te maken op de onschendbaarheid van zijn persoon of zijn woning.

4. De immuniteit van een diplomatiek ambtenaar ten aanzien van de rechtsmacht van de ontvangende staat verleent hem geen immuniteit ten aanzien van die rechtsmacht van de zendstaat."

Dit betekent dat er drie gevallen bestaan waarin een rechtsmacht zich bevoegd zou kunnen verklaren ten aanzien van de diplomatieke ambtenaar: l.a), b) of c).

Verwerende partijen geven terecht aan dat geen van deze uitzonderingsgevallen aan de orde is, gelet op het voorwerp van huidige vordering.

Zij werpen tevens terecht op dat zo zou worden geoordeeld dat de heer A.P.R. immuniteit geniet, dat deze immuniteit kan worden doorgetrokken naar zijn echtgenote mevrouw A.P.R. en dit conform art. 37 van het Verdrag van Wenen, dat bepaalt:

> *"De inwonende gezinsleden van een diplomatieke ambtenaar genieten, indien zij geen onderdaan zijn van de ontvangende staat, de in de artikelen 29 t/m 36 omschreven voorrechten en immuniteiten".*

2.

Eisende partij van haar kant steunt haar bewering, nl. dat de immuniteit in casu niet geldt, op art. 39 van het Verdrag van Wenen.

Dit artikel bepaalt:

> *"Wanneer de taak van een persoon die voorrechten en immuniteiten geniet is beëindigd, houden de voorrechten en immuniteiten op te bestaan op het ogenblik waarop hij het land verlaat, of na het verstrijken van een redelijke termijn om het land te verlaten. Doch zij blijven tot aan dat ogenblik van kracht, zelf in geval van een gewapend conflict. Met betrekking tot door zulk een persoon in de uitoefening van zijn functie als lid van de zending verrichte handelingen bile de immuniteit evenwel van kracht."*

De immuniteit is m.a.w. enkel onbeperkt in de tijd m.b.t. handelingen verricht voor rekening van de zendstaat of toerekenbaar aan de zendstaat. (E. DENZA, Diplomatie law: commentary on the Vienna Convention on diplomatie relations (2e ed.), Oxford University Press, 1998, 363.)

Na de neerlegging van zijn functie behoudt de diplomaat zijn immuniteit enkel met betrekking tot handelingen gesteld in de uitoefening van zijn functie in de periode waarin hij op post was in de ontvangende staat.

Om de reikwijdte van de immuniteit op grond van dit criterium te beoordelen, moet men rekening houden met het moment van het inleiden van de vordering. (Zo ook Brussel 28 februari 2008, Act. Dr. Fam. 2008, 123.)

Het staat niet ter betwisting dat de heer A.P.R. was aangesteld ais ambassadeur In België voor Sri Lanka van april 2008 tot juni 2012 en vanaf dat moment op een buitenlandse post gestationeerd werd.

Dit betekent dat de immuniteit is opgehouden te bestaan vanaf juni 2012, TENZIJ er sprake is van *"in de uitoefening van zijn functie als lid van de zending verrichte handelingen"*.

3.

Verwerende partijen betwisten dat het sluiten van de arbeidsovereenkomst met eisende partij een rechtshandeling betreft die zij in persoonlijke naam hebben gesteld, zonder op te treden als vertegenwoordiger van Sri Lanka.

Meer specifiek stellen zij dat de werkrelatie die tussen beiden bestond zeker niet voor privé aangelegenheden was.

Deze bewering wordt echter tegengesproken door de werkelijke activiteiten die verwerende partij uitoefende:
- 1 tot maximaal 2 maal per maand verzorgde zij een receptie in de ambtswoning van eisende partijen waaraan door 30 tot 45 personen werd deelgenomen (dit wordt door beide partijen bij besluiten erkend);£
- **Echter**, de rest van de tijd (wat naar het inzicht van de rechtbank toch het merendeel van de tijd is) deed zij het huishouden, kookte zij, zorgde zij voor de 2 kinderen van eisende partijen edm. Dit wordt aangegeven door eisende partij, bij besluiten door verwerende partijen niet ontkend en ter zitting dd. 4 oktober 2016 door hun raadsman erkend.

De hoofdactiviteit van eisende partij heeft dan ook geen uitstaans met de diplomatieke opdracht.

De bewering van verwerende partij dat voor het privé-huispersoneel van een attaché van de ambassade een bijkomende procedure bestaat om een werkvergunning te bekomen (conform art. 4, al. 7 van het K.B. van 30 oktober 1991 betreffende de verblijfsdocumenten in België voor bepaalde personen)) - nl. via een speciale identiteitskaart van de federale overheidsdienst voor Vreemdelingenzaken - en eisende partij dergelijke identiteitskaart niet heeft, doet hier niet aan af nu bij gebreke aan een dergelijke aanvraag door de ambassade of verwerende partijen eisende partij hoe dan ook nooit in het bezit van dergelijk document kon gesteld worden.

Er kan moeilijk verwacht warden van een persoon die in Sri Lanka is opgegroeid en de geplogenheden of taal geenszins kent van het land waar zij zal werken, dat zij dergelijke aanvraag zelf dient te doen, wanneer zij van haar werkgever te horen krijgt dat alles voor haar is geregeld.

4.

Verwerende partijen gaan in hun verweer tevens voorbij aan art. 41 van het Verdrag van Wenen dat bepaalt dat, ongeacht hun voorrechten en immuniteiten, het de plicht is van alle personen die deze voorrechten en immuniteiten genieten, de wetten en regelingen van de ontvangende Staat te eerbiedigen.

Hieruit blijkt dat de immuniteit van rechtsmacht, zoals voorzien door het Verdrag van Wenen, een procedurele immuniteit is.

Het voorwerp en het doel van het verdrag, zoals weergegeven in de preambule bepaalt (vert.):

"Het doel van deze voorrechten en immuniteiten is niet de personen te bevoorrechten, doch te verzekeren dat diplomatieke zendingen als vertegenwoordigers van Staten doelmatig functioneren."

Dit is de ratio legis van de betreffende artikelen van het Verdrag van Wenen.

Immuniteit wil echter niet zeggen straffeloosheid of onverantwoordelijkheid. (zie J. SALMON, Les privilèges et immunités diplomatiques, Brussel, Bruylant, 1994, nr. 564 e.v.)

Het Verdrag van Wenen van 18 april 1961, goedgekeurd bij wet van 30 maart 1968, heeft een directe werking in de interne rechtsorde wat de immuniteit betreft (citaat J. SALMON, Les privilèges et immunités diplomatiques, Brussel, Bruyiant, 1994, 7) evenals art. 6 E.V.R.M.

Eisende partij kan zich beroepen op art. 6 E.V.R.M., nu haar hoofdverblijfplaats in België gelegen was, en de arbeidsovereenkomst in België werd uitgevoerd.

Ten gevolge van art. 1 E.V.R.M. garanderen de verdragsluitende Staten aan eenieder binnen hun jurisdictie, waaronder eisende partij, de rechten waaronder deze van art. 6 E.V.R.M.

In casu wordt niet betwist dat het geschil betrekking heeft op rechten en verplichtingen van burgerlijke aard, voortvloeiend uit een arbeidsovereenkomst.

Het recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, zoals vermeld in art. 6 § 1 E.V.R.M. houdt tevens het recht in tot toegang tot een rechtbank, door deze te vatten. (Hof Mensenrechten, arrest Golder/V.K. van 21 februari 1975, Publ. Cour eur. D.H., Serie A, nr. 18, § 36 en Hof Mensenrechten, arrest Osman/V.K. van 28 januari 1998, Publ. Cour eur. D.H., Serie A, VIII, 3166, § 136.)

Het Verdrag van Wenen, evenals art. 6 E.V.R.M. maakt deel uit van het Belgisch intern recht, en dient door de Belgische rechter te worden gehandhaafd.

Het Verdrag van Wenen valt onder het internationaal recht en bijgevolg zijn de interpretatieregels van het Verdrag van Wenen van 23 met 1969 goedgekeurd bij wet van 10 juni 1992, B.S. 25 december 1993, van toepassing, waaronder art. 31 dat bepaalt:

"Een verdrag moet te goeder trouw warden uitgelegd overeenkomstig de gewone betekenis van de termen van het Verdrag in hun context, en in het licht van voorwerp en doel van het Verdrag."

Het voorwerp en doel van het verdrag zijn het vrijwaren van het efficiënt en doelmatig functioneren van de diplomatieke zending, met eerbiediging van de wetten van de ontvangende Staat en een beperkte tijdelijke immuniteit voor daden die niet werden verricht in de uitoefening van de diplomatieke functie.

Het recht op immuniteit van rechtsmacht mag het recht op toegang tot een rechtbank niet dermate beperken dat het recht tot toegang in zijn essentie wordt aangetast.

Een beperking van het recht tot toegang is alleen aanvaardbaar wanneer er een redelijke proportionaliteit bestaat tussen het beoogde doel en de gebruikte middelen.

Het E.V.R.M. heeft tot doel concrete en effectieve rechten te beschermen, niet louter theoretische.

In casu, merkt de rechtbank op dat de huidige woonplaats van verwerende partijen niet wordt opgegeven.
Eisende partij had bijgevolg in feite dus geen reële mogelijkheid tot dagvaarding in de zendstaat of een andere staat.

Onderhavige rechtbank heeft op grond van art. 39 en 41 van het Verdrag van Wenen, alsook op basis van art. 6 E.V.R.M. rechtsmacht tot kennisname van het geschil.

2. Ontvankelijkheid

A. Hoedanigheid

Verwerende partijen houden voor niet de werkgever te zijn van eisende partij, zodat zij niet betrokken zouden kunnen worden in huidige procedure.

Zij gaan hier echter voorbij aan de vastgestelde feitelijke omstandigheden die wel degelijk aantonen dat er een arbeidsrelatie bestond tussen eisende partij en verwerende partijen.

Een arbeidsovereenkomst is een overeenkomst tot het verrichten van arbeid waarbij de ene partij, de werknemer, zich jegens de andere partij, de werkgever, verbindt om in een verhouding van ondergeschiktheid aan of onder het gezag van een werkgever, tegen loon arbeid te verrichten. (Sociaalrechteliik woordenboek, v° Arbeidsovereenkomst; Cass. 16 oktober 1987, Arr. Cass. 1987-88, nr. 96; Cass. 6 maart 2000, JTT 2000, 227)

Voor het bestaan van een arbeidsovereenkomst dienen derhalve 4 elementen aanwezig te zijn: een overeenkomst, arbeid, loon en gezag of ondergeschiktheid.
Het uitoefenen van gezag houdt de bevoegdheid in om leiding te geven en toezicht uit te oefenen. (Cass. 18 mei 1981, Arr. Cass. 1980-81, 1080.)

De feitenrechter beoordeelt op grond van een onaantastbare beoordeling ln feite of er al dan niet ondergeschiktheid aanwezig is en bij het onderzoek naar het bestaan van een band van

ondergeschiktheid is de rechter ertoe gehouden de feitelijke toestand aan de hand van alle feitelijke elementen van de zaak te onderzoeken. (Cass. 14 maart 1978, Arr. Cass. 1978, 825; Cass. 19 oktober 1999, RW 2001-02, 92; Cass. 11 januari 1978, Arr.Cass. 1978, 558; Cass. 7 september 1992, Soc. Kron. 1993, 13, noot; zie ook: Cass. 6 februari 1995, Soc. Kron. 1995, 218, noot; Cass. 5 oktober 1998, Soc. Kron. 1999, 231, noot K. VAN DEN LANGENBERGH.)

In casu wordt niet betwist dat eisende partij arbeid uitoefende voor verwerende partijen (waarvan slechts een klein gedeelte in een diplomatiek kader — cfr supra) en dat dit onder het gezag van verwerende partijen gebeurde.

Het behoeft dan ook geen betoog dat de vermelding 'ambassade' onder de hoofding 'werkgever' op de voorgelegde arbeidsovereenkomst (stuk 2 verwerende partijen) dan ook dient gelezen te warden als 'ambassadeur en echtgenote'.

Hetzelfde geldt voor de betaling van het loon.
Nopens de betaling van het loon wordt geen enkel bewijs voorgelegd dat dit door de 'ambassade' of Sri Lankaanse Staat zou zijn gebeurd, zoals aangegeven door verwerende partijen.

De bewering van eisende partij dat het luttele loon dat zij mocht ontvangen, cash werd betaald door verwerende partijen wordt dan ook niet tegengesproken door enig bewijskrachtig element.

Nochtans is het voor verwerende partijen niet moeilijk om dergelijk bewijs voor te leggen, moest dit bestaan, nu men naar eigen zeggen nog steeds werkzaam is voor de staat en alsdus via een eenvoudige aanvraag bankuittreksels zou kunnen bekomen.

Hoe dan ook, zelfs al zou de betaling van het loon zijn gebeurd door de ambassade of Sri lankaanse Staat, dan nog zou dit niet beletten dat verwerende partijen als werkgever aanzien dienen te worden.

Immers, moet het loon niet noodzakelijk worden betaald door de werkgever, doch kan dit ook gebeuren door een derde op grond van een contractuele verbintenis (bv. bij terbeschikkingstelling). (zie W. VAN EECKHOUTTE, Sociaal Compendium 2015-2016, Wolters Kluwer, Mechelen, p. 612)

De voorgelegde stukken van verwerende partijen weerleggen de gedane concrete vaststellingen dan ook niet.

Er dient te worden besloten dat verwerende partijen aanzien dienen te worden als werkgever van eisende partij.

B. Verjaring

Verwerende partijen roepen de onontvankelijkheid van de vordering in, nu deze volgens hen verjaard zou zijn gelet op art. 15 Arbeidsovereenkomstenwet.

Dit artikel geeft aan dat vorderingen die uit arbeidsovereenkomsten ontstaan één jaar na het eindigen van deze arbeidsovereenkomst verjaren of vijf jaar na het feit waaruit de vordering is ontstaan, zonder dat deze termijn één jaar na het eindigen van deze arbeidsovereenkomst mag overschrijden.

Dit zou volgens verwerende partijen betekenen dat de vordering manifest is verjaard sinds 5 september 2011, nu er op 4 september 2010 door eisende partij een einde aan de arbeidsrelatie werd gesteld.

Eisende partij van haar kant steunt zich op art. 26 Vt. Sv., teneinde aan te tonen dat haar vordering geenszins is verjaard.

Dit artikel bepaalt:

> *"De burgerlijke rechtsvordering volgend uit een misdrijf verjaart volgens de regels van het Burgerlijk Wetboek of van de bijzondere wetten die van toepassing zijn op de rechtsvordering tot vergoeding van de schade. De burgerlijke rechtsvordering kan echter niet verjaren voor de strafvordering".*

Zij geeft m.a.w. aan een vordering "ex delictu" te stellen, zijnde een burgerlijke vordering steunend op het bestaan van een misdrijf.

Wanneer er effectief sprake zou zijn van een dergelijke vordering, is de vijfjarige verjaringstermijn zoals bepaald in artikel 2262bis, §1, lid 2 BW toepasselijk, dat bepaalt:

> *"Alle persoonlijke rechtsvorderingen verjaren door verloop van tien jaar in afwijking van het eerste lid verjaren alle rechtsvorderingen tot vergoeding van schade op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid door verloop van vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwaring ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon."*

De rechtbank meent dat eisende partij een correcte toepassing van de wet maakt via bovenstaande redenering en tevens genoegzaam aangeeft dat zij zich beroept op een sociaalrechtelijk misdrijf, in de vorm van het niet-betalen, onvoldoende betalen of niet- tijdig betalen van het krachtens de arbeidsovereenkomst verschuldigde loon en vakantiegeld.

Dit maakt overeenkomstig art. 162, 16 en 30 Soc. Sw.,.art. 9 en 42 van de Loonbeschermingswet en art. 54, 20 van het Koninklijk Besluit van 28 juni 1971 immers Inderdaad een sociaalrechtelijk misdrijf uit.

Dit betekent dat de rechtbank in casu uitdrukkelijk zal dienen vast te stellen of de feiten die aan de grondslag van de vordering liggen, onder de toepassing van de strafwet vallen.

In de rechtsleer bestaat er quasi unanimiteit omtrent het feit dat er twee bestanddelen voorhanden moeten zijn om van een misdrijf te kunnen spreken: het materieel en het moreel element.

Onder het materieel element van het misdrijf wordt verstaan de uitwendig waarneembare gedraging die de objectieve delictsinhoud (een verboden of geboden gedraging) van een wettelijke delictsinhoud vervult. (L. DUPONT en R. VERSTRAETEN, Handboek Belgisch Strafrecht, Leuven, Acco, 1990, 185)

In casu wordt vastgesteld dat verwerende partijen niet aantonen, zelfs niet enig begin van bewijs leveren, dat zij het verschuldigde loon of vakantiegeld hebben betaald. (cfr. supra punt 2. A.)

Het materieel bestanddeel van het misdrijf komt dan ook als bewezen voor.

Wat het moreel bestanddeel van het misdreef betreft, dient verwezen te worden naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie waaruit blijkt dat voor verschillende misdrijven uit het sociaal strafrecht geen opzet is vereist (Cass. 31 januari 1989, Arr. Cass. 1988-89, 648; Cass. 16 februari 1993, Arr. Cass. 1993, 193)

In deze arresten wordt tevens benadrukt dat voor het bewezen verklaren van de overtredingen een moreel bestanddeel vereist is, doch niet dat de dader daarbij opzettelijk gehandeld zou hebben.

Onachtzaamheid volstaat dus, hetgeen impliceert dat de dader de uit het misdrijf voortvloeiende schadelijke gevolgen had kunnen/moeten voorzien en/of had kunnen vermijden. Er is sprake van onachtzaamheid wanneer de dader weliswaar de strafwet miskent, maar niet met de doelbewuste wil een strafbaar feit te plegen, doch (louter) uit gebrek aan voorzichtigheid. (F. KEFER, Le droit pénal du travail, Brugge, Die Keure, 1997, 169)

In casu is het duidelijk dat er sprake is van onachtzaamheid van de werkgever, in die zin dat deze geen rekenschap heeft gegeven van zijn verplichtingen als werkgever teneinde de werknemer het verschuldigde loon en vakantiegeld te betalen.

Enige rechtvaardigingsgrond wordt hierbij niet ingeroepen, behalve dat men onrechtstreeks aangeeft dat men ervan uitging dat het loon door de ambassade werd voldaan en men dus geen enkele betaling diende te doen. Omtrent dit punt werd hierboven reeds gestatueerd. (cfr. supra punt 2. A.)

Derhalve moet worden besloten dat in casu zowel het materiële als het morele element van het misdrijf aanwezig is.

Vervolgens is het aan de orde na te gaan of de onachtzaamheid van de werkgever een aflopend dan wel een voortgezet misdrijf is, hetgeen bepalend is voor het moment waarop de verjaringstermijn begint te lopen.

Bij voortgezette misdrijven neemt de verjaringstermijn nl. een aanvang vanaf het laatste feit dat wordt bewezen verklaard en dat door eenheid van opzet met de andere feiten is verbonden.

De rechter beoordeelt souverein of verschillende aflopende misdrijven al dan niet verbonden zijn door eenzelfde misdadig opzet. (Arbh. Brussel 27 januari 1992, Soc. Kron. 1992, 421; Arbh. Luik 19 maart 2001, J.T.T. 2002, 98)

In de rechtspraak wordt als voortgezet misdrijf weerhouden: de iedere maand terugkerende inbreuken van niet- of onvoldoende betaling van loon die verbonden zijn door eenheid van opzet en derhalve slechts één enkel misdrijf vormen. (Arbh. Bergen 22 mei 1975, T.S,R. 1975,494; Arbh. Antwerpen 3 mei 1990,J.T.T. 1990, 478)

De ononderbroken wanbetalingen, zonder enige rechtvaardiginggrond, worden in casu dan ook beschouwd ais door eenzelfde opzet Ingegeven, ni. onachtzaamheid, en maken een voortgezet misdrijf uit, zodat de verjaring van de vordering ex delicto slechts begint te lopen na het laatste strafbare feit.

Dit impliceert:

- dat er geen bezwaar is dat eisende partij haar vordering instelt voor een periode vanaf het moment van indiensttreding en dit tot het moment van beëindiging van de arbeidsovereenkomst en dat
- de termijn van artikel 2262b1s, §1, lid 2 BW (in casu 5 jaar) tevens is beginnen lopen vanaf 4 september 2010, zodat er op het moment van het instellen van de vordering geenszins sprake is van verjaring.

Verwerende partijen erkennen terecht dat eisende partij op 7 april 2014 een verzoekschrift neergelegd heeft bij de Franstalige arbeidsrechtbank te Brussel en dat de verjaringstermijn vanaf dan werd opgeschort tot aan de uitspraak op 13 april 2016. Het tweede verzoekschrift werd neergelegd bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel op 21 april 2016.

Tussen 4 september 2010 (aanvang van de verjaringstermijn) en 7 april 2014 zijn er slechts zo'n 3 jaar en 8 maanden verstreken. Tussen 13 april 2016 en 21 april 2016 Is slechts één week verstreken.

Bijgevolg waren de burgerlijke rechtsvorderingen van eisende partij op grond van voormelde misdrijven, waarop overeenkomstig artikel 26 VT Sv. juncto artikel 2262b1s BW de verjaringstermijn van 5 Jaar toepasselijk Is, kennelijk nog niet verjaard bij de instelling van de procedure op 21 april 2016.

OM DEZE REDENEN
DE RECHTBANK

Rechtsprekend op tegenspraak;

Verklaart zich bevoegd om van huldig geding kennis te nemen en verklaart de vordering van eisende partij ontvankelijk;

Laat dienvolgens partijen toe de zaak ten gronde In staat te stellen en wijst er daarbij op dat deze bij toepassing van art. 747, §1 en 2 dd. 17 mei 2016 is vastgesteld voor behandeling op de openbare zitting van de derde kamer van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel dd. 28 februari 2017.

Houdt de kosten aan.

Gevonnist ter zitting van de 3e kamer van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel waar zitting hielden:

Mevrouw S. BEECKMAN	Rechter
de heer Willy HERREMANS,	rechter sociale zaken —werkgevers;
de heer Walter LEGROUX,	rechter sociale zaken — arbeiders;

en uitgesproken op 0 4 -11- 2016

door mevrouw Sarah BEECKMAN, rechter;

bijgestaan door de heer Yûri COENEN, afgevaardigd griffier.

De afg. griffier,	De rechters in sociale zaken,	De rechter,
Y. COENEN	W. LEGROUX & W. HERREMANS	S. BEECKMAN